

Arrest

nr. 281 645 van 9 december 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 juni 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 augustus 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor verzoekster en van advocaat B. BUYLE, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 22 december 2021 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging weigert op 20 juni 2022 het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22/12/2021 werd ingediend door:

Naam: E.M.

Voorna(a)m(en): A.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)1989

Geboorteplaats: Ijermaouas

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) 2060 ANTWERPEN

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar vader E.M. O. (RR xxx), van Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.80.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: 'de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hen voegen.'

Artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.'

Aangezien betrokkene ouder is dan 21 jaar, dient zij, om aan de door de wet gestelde vereisten voor een verblijf van meer dan drie maanden te voldoen, het bewijs te leveren dat zij ten laste is van de referentiepersoon in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt. Meerderjarige kinderen kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze financieel en of materieel worden ondersteund door de ascendent die in België verblijft omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd:

- Attesten/verklaringen onvermogen in het land van herkomst:

o Attest 'N° xxx uitgereikt door de belastingdienst van de Provincie Nador (Marokko) dd. 24/09/2021 betreffende fiscale status betrokkene + apostille dd. 24/09/2021. Verklaart dat betrokkene niet belastbaar is in termen van eigendomsbelastingen en gemeentebelastingen. Dit attest vermeldt dat het werd opgesteld op woord van eer van de betrokkene en wordt niet in overweging genomen, gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan uitgesloten worden, en de inhoud van dit attest niet gestaafd wordt door overige stukken. Het wordt bijgevolg niet aanvaard als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene. Bovendien is het attest een momentopname en opgesteld op datum lang na het vertrek van betrokkene naar België. Volgens het administratief dossier, dateert de eerste inschrijving van betrokkene in België van 30/08/2019, in het kader van een aanvraag gezinshereniging. Het voorgelegde bewijs zegt dus niets over de status van onvermogen toen de betrokkene nog in de herkomststregio verbleef.

o Attest 'N° xxx uitgereikt door de belastingdienst van de Provincie Nador (Marokko) dd. 24/09/2021 betreffende inkomsten van betrokkene + apostille dd. 24/09/2021. Verklaart dat de betrokkene geen globale inkomensaangifte bij de belastingen indiende voor de jaren 2017 tot en met 2021. Ook dit attest werd opgemaakt op verklaring van betrokkene. Het attest heeft hetzelfde nummer '19361/2021' als het voorgaande en dient als één beschouwd te worden. Het wordt bijgevolg niet aanvaard als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene, daar het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten.

o Attest uitgereikt door het kadaster van Nador dd. 30/09/2021 + apostille dd. 04/10/2021. Verklaart dat betrokkene geen eigenaar is van onroerend goed voor de reikwijdte van het betreffende kadaster (Nador). Ook dit attest vermeldt expliciet dat het is opgemaakt onder voorbehoud,

aangezien het werd afgeleverd op basis van hoger vermeld attest van de belastingdienst met nummer 'xxx', dat werd opgesteld op basis van de verklaring van betrokkene. Er staat wel bij dat ook de inventaris van de eigendommen van het nationaal agentschap werd geverifieerd, maar klaarblijkelijk is dat op zich niet sluitend, gezien het voorbehoud dat verder in het attest wordt gemaakt.

o Attest 'N° xxx' uitgereikt door de belastingdienst van de Provincie Nador (Marokko) dd. 17/09/2020 betreffende fiscale status betrokkene + apostille dd. 17/09/2020. Verklaart dat betrokkene niet belastbaar is in termen van eigendomsbelastingen en gemeentebelastingen. Ook dit attest vermeldt dat het werd opgesteld op vraag van betrokkene en wordt bijgevolg beschouwd als verklaring op eer, waarvan de bewijswaarde niet steunt op objectief onderzoek. Het wordt niet in overweging genomen ter bepaling van het onvermogen van de betrokkene in het kader van huidige aanvraag gezinshereniging.

o Attest van de lokale administratie van Caid De Beni Bouifrou dd. 27/09/2021 + apostille dd. 27/09/2021. Verklaart dat betrokkene geen beroep heeft en geen regelmatige inkomsten verwerft binnen de administratieve mogendheid Beni Bouifrou en dat betrokkene zich momenteel in het buitenland bevindt. Zoals het attest aangeeft, is dit opgesteld op datum lang na het vertrek van betrokkene en heeft het dus geen toegevoegde waarde voor de beoordeling van het onvermogen en ten laste zijn voor de situatie/periode in het land van herkomst.

o Verklaring op eer dd. 27/09/2021 door de heer E.M., O. – vader van betrokkene – dat hij sinds de geboorte en tot op de dag van vandaag de betrokkene ten laste neemt en instaat voor alle behoeften van harentwege

- Bewijzen financieel ten laste in de herkomstregio:

o Verzendbewijzen van geld vanwege de referentiepersoon aan betrokkene via transferbedrijf 'Moneytrans' dd. 14/01/2018 twv 250 euro; 15/02/2018 twv 250 euro; 26/03/2018 twv 300 euro; 18/04/2018 twv 300 euro; 11/05/2018 twv 300 euro; 25/06/2018 twv 300 euro; 19/07/2018 twv 300 euro; 24/08/2018 twv 300 euro; 07/09/2018 twv 300 euro; 20/10/2018 twv 300 euro; 27/11/2018 twv 300 euro; 29/12/2018 twv 300 euro; 28/01/2019 twv 300 euro; 25/02/2019 twv 300 euro; 23/03/2019 twv 300 euro; 25/05/2019 twv 300 euro; 24/04/2019 twv 300 euro

- Bestaansmiddelen van de referentiepersoon:

o Loonbrieven, op naam van de referentiepersoon bij werkgever (...), voor de maanden: 12/2020; 11/2020; 10/2020; 09/2020; 08/2020; 07/2020; 06/2020; 05/2020; 01/2021; 11/2021; 10/2021;

o Rekeningafschrift van de bankrekening van de referentiepersoon dd. 03/02/2022, 20/01/2022, 29/10/2021-30/11/2021 met stortingsreferenties aangaande pensioenen, ziekte-uitkeringen en lonen van de referentiepersoon.

- Attest OCMW Antwerpen dd. 05/01/2022 resp. 06/01/2022 waaruit blijkt dat zowel de referentiepersoon resp. betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun ontvingen.

Wat betreft de bewijzen aangaande het onvermogen in het land van herkomst van de betrokkene. De voorgelegde attesten vermelden expliciet opgesteld te zijn op basis van verklaring van de betrokkene. Het attest van het kadaster van Nador stelt zelfs uitdrukkelijk onder voorbehoud opgesteld te zijn net omwille van die reden: omdat het steunt op de attesten van de belastingdienst, die gebaseerd zijn op een verklaring op eer door betrokkene zelf. Betrokkene heeft dus niet afdoende bewezen dat zij onvermogen was in het land van herkomst.

Aangezien het onvermogen niet is aangetoond, kunnen de voorgelegde bewijzen van geldstortingen niet als bewijs van het ten laste zijn aanvaard worden. Wegens het ontbreken van een inzicht in het vermogen van betrokkene, kan immers onmogelijk ingeschat worden of deze bedragen essentieel zijn om in het levensonderhoud te voorzien. Het overschrijven van gelden betekent immers niet automatisch dat die noodzakelijk zijn om in het land van herkomst in de basisbehoefte te voorzien. De Raad stelt in casu het volgende: "Het dient te gaan om sommen die noodzakelijk zijn om in de basisbehoeften te voorzien en indien niet blijkt dat een persoon onvermogen is, kan niet zonder meer worden gesteld dat schenkingen die hij krijgt vereist zijn om in zijn basisbehoeften te voorzien" (arrest RvV nr. 248 082 dd. 25/01/2021, p. 9).

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat zij onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De overige voorgelegde bewijzen (inkomsten van de vervoegde, attesten OCMW van betrokkene en de referentiepersoon) werpen geen ander licht op de gedane vaststellingen inzake de afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan:

"Schending van de materiële motiveringsplicht - Art. 62 Vw. en art 3 wet 03/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurlijke handelingen - onzorgvuldigheid bij het nemen van de beslissing - onredelijkheid bij het nemen van de beslissing - schending van het wettigheidsbeginsel

De beslissing waartegen beroep is als volgt gemotiveerd. (...)

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon . Om als " ten laste " te kunnen worden beschouwd dient er, volgens de bestreden beslissing, reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen de betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine "

In casu was er uiteraard een afhankelijkheidssituatie van in het land van herkomst. Verzoekster vraagt immers de gezinshereniging aan met haar vader, die instond voor haar onderhoud en opvoeding. Verzoekster kwam naar België, waarbij de eerste inschrijving werd genomen in het jaar 2019. Uit het geheel van de elementen volgt echter wel duidelijk dat verzoekster financieel ten laste is van haar vader. Verzoekster heeft geen inkomsten vanuit haar thuisland, zoals volgt uit de meegedeelde stukken, noch kan zij in België inkomsten verwerven gelet haar verblijfsstatuut. De wet, mn. art 40 bis stelt als voorwaarde dat verzoekster, die de referentiepersoon begeleidt of zich bij hem voegt en die ouder is dan 21 jaar, moet aantonen dat zij ten laste is van referentiepersoon, in casu haar vader. Dit werd voldoende naar recht aangetoond op basis van de leefomstandigheden en de meegedeelde stukken. Artikel 40bis, par 2, 3° van de Wet van 15/12/1980 stelt het volgende " Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3) de bloedverwanten in de neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°; beneden de leeftijd van 21 jaar of die ten hune laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

Verzoekster kwam naar België om te gaan samenwonen met haar vader, met wie zij een bijzondere dochter-vader band heeft. Zij is volledig ten laste van haar vader. Ten onrechte voegt de DVZ een beperkende voorwaarde toe aan deze wetsbepaling , mn. "dat er reeds een afhankelijkheidssituatie dient te bestaan tussen de betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst "

De beperkende voorwaarde; dat de afhankelijkheidsband al moest bestaan in het land van herkomst van verzoekster, toevoegen aan de gestelde voorwaarden in art. 40bis par 2 maakt in casu een schending uit van het wettigheidsbeginsel. Een administratieve rechtshandeling is onwettig indien zij in strijd is/ niet in overeenstemming is met de wet in de materiële betekenis van het woord. Het wettigheidsbeginsel werd geschonden. Daarbij kan uit de meegedeelde stukken, die als een geheel en niet afzonderlijk op zich staande moeten beoordeeld worden, alleen maar volgen dat verzoekster in Marokko onvermogen is; zij bezit geen onroerende goederen en zij heeft geen inkomsten in Marokko. Of zij deze eventueel zou kunnen verwerven ; doet in casu niets ter zake. Verzoekster dient niet te bewijzen dat zij onvermogen is om vermogen of inkomsten te verwerven. Dat de verkregen bewijzen en attesten uitgaande van de belastingdienst van de Provincie Nador een gesolliciteerd karakter zouden hebben; doet geen afbreuk aan het waarheidsgehalte ervan. Het is niet aangetoond dat de verklaringen van verzoekster niet geverifieerd zouden zijn door de bevoegde overheid in het land van herkomst, noch zouden afwijken van de werkelijke vermogenstoestand van verzoekster. Negatieve bewijzen, mn. bewijzen dat men geen vermogen bezit, noch inkomsten heeft kunnen immers niet bijgebracht worden.

De gemachtigde van de staatssecretaris kwam tot een onredelijk besluit, door de bewijswaarde van de meegedeelde attesten niet te aanvaarden en impliciet te stellen dat er bovenop nog andere bewijzen

zouden moeten meegedeeld worden, die echter niet kunnen aangeleverd worden. Het middel is gegrond."

2.2. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 22 december 2021 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger indiende, in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dit maal in functie van haar Belgische vader.

Er bestaat tussen partijen geen discussie over het feit dat verzoekster in het kader van haar aanvraag voor een verblijfskaart in functie van haar Belgische vader dient te bewijzen dat zij ten laste is van de Belgische referentiepersoon aangezien zij ouder is dan eenentwintig jaar.

De gemachtigde beschikt bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoekster het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat slechts een verblijfrecht als een familielid van een Unieburger kan worden toegekend indien de aanvrager materieel wordt ondersteund door het familielid dat in België verblijft, waarbij moet worden aangetoond dat men niet in het eigen basisbehoeften kan voorzien én die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst. Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423112 van 16 januari 2014). De afhankelijkheidsrelatie moet in concreto worden onderzocht waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid, dit om te vermijden dat situaties van "ten laste zijn" zouden worden geënceneerd specifiek met het oog op het indienen van een aanvraag gezinshereniging.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient verzoekster aan te tonen dat reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon. Het spreekt voor zich dat verzoekster dient aan te tonen dat deze vorm van 'ten laste zijn' significant en noodzakelijk is. In die zin dient de noodzaak aan financiële en/of materiele steun aangetoond te worden. Indien de steun van de referentiepersoon als het ware slechts bijkomend en niet noodzakelijk van aard is, kan er immers bezwaarlijk over 'ten laste zijn' gesproken worden. In dergelijk geval gaat het over niet noodzakelijke, doch wenselijke bijkomende hulp van de referentiepersoon aan een vreemdeling die een referentiepersoon wenst te vervoegen in het Rijk. De gemachtigde voegt dus geen voorwaarde toe door te stellen: *"Wat betreft de bewijzen aangaande het onvermogen in het land van herkomst van de betrokkene. De voorgelegde attesten vermelden expliciet opgesteld te zijn op basis van verklaring van de betrokkene. Het attest van het kadaster van Nador stelt zelfs uitdrukkelijk onder voorbehoud opgesteld te zijn net omwille van die reden: omdat het steunt op de attesten van de belastingdienst, die gebaseerd zijn op een verklaring op eer door betrokkene zelf. Betrokkene heeft dus niet afdoende bewezen dat zij onvermogen was in het land van herkomst."* Uit voorgaande volgt dat het besluit van de gemachtigde niet kennelijk onredelijk is: *"Aangezien het onvermogen niet is aangetoond, kunnen de voorgelegde bewijzen van geldstortingen niet als bewijs van het ten laste zijn aanvaard worden. Wegens het ontbreken van een inzicht in het vermogen van betrokkene, kan immers onmogelijk ingeschat worden of deze bedragen essentieel zijn om in het levensonderhoud te voorzien. Het overschrijven van gelden betekent immers niet automatisch dat die noodzakelijk zijn om in het land van herkomst in de basisbehoefte te voorzien. De Raad stelt in casu het volgende: "Het dient te gaan om sommen die noodzakelijk zijn om in de basisbehoeften te voorzien en indien niet blijkt dat een persoon onvermogen is, kan niet zonder meer worden gesteld dat schenkingen die hij krijgt vereist zijn om in zijn basisbehoeften te voorzien."*

Verzoekster maakt met haar uiteenzetting niet aannemelijk dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd of berust op niet correcte gegevens.

Het enig middel ongegrond.

3. Kosten

Het door verzoekster onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

Het door verzoekster onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC